

SPOLUPRÁCE, PODPORA, NADŠENÍ... A TA PRAVIDLA

Tučňáci, Pumy a Krokodýli na konci adaptačního pobytu v RS Tesla Horní Bradlo ve dnech 22. až 24. září i s pedagogickým dozorem. Foto Dominika Pospíšilová, text Zuzana Virtová

Hurá na adapt'ák! Zase po delší době jsem vyrazila strávit tři dny s čerstvými šestáky do přírody. Trochu jsem přeorganizovala program a začala se na pobyt s nimi jako už tolikrát těšit. A abychom si je pořádně užili, jelo jich hned skoro sedmdesát najednou – všechny tři třídy.

Počasí nám přálo až druhý den, ale stmelovali jsme se a spolupracovali od začátku i s lehkým deštěm nad hlavou. A děti

ukázaly, že nejsou z cukru, a nenechaly si zkazit náladu ani ve ztížených podmínkách (a když už to přeci jen bylo na deštník a pláštěnku, pokračovali jsme s hrami vevnitř). A tak šestáci poznávali nejen sebe navzájem, ale zkoušeli tipovat, jak dobře znají i nové třídní učitele (a většinou ukázali, že už teď docela znají), malovali obrázky – v pěti jednou tužkou, nosili nebezpečnou bombu zálužným terénem a nakonec lyžovali – po trávě, v pěti na jedněch lyžích, bez vázání, ale se zápalem. A zvládli to! Večer si pak ještě vyzkoušeli proběhnout uličkou důvěry a po vyjasnění pravidel a opadnutí počátečních nejistot se

navzájem neklamali a zjistili, že věřit si můžou.

Sluníčko druhý den přálo všem nachystaným soutěžím, závodům a sportovním kláním. Třídy po skupinkách soutěžily, sbíraly body do celo-ročníkového turnaje a zkoušely nové sporty. A přitom si fandily, podporovaly se a povzbuzovaly. Večer jsme pak strávili kulturně, zpěvem a tancem. A i zde mnohé z dětí prokázaly, že umí, tentokrát na poli hudby.

Poslední den už byla znát únava, z mnoha aktivit i čerstvého vzduchu, ale přesto šestáci zvládli ještě dokončit některé soutěže z předešlého dne a zapojit svůj um

a obratnost v závodu v hodu vejcem. Vítězové z jejich řad pokořili všechny myslitelné mety, i tu učitelskou.

A tak jsem za ty tři dny mohla vidět, jak spolu děti z letošních šestých tříd dokážou hezky spolupracovat a domluvit se, když jim o něco jde, jak se dokážou povzbudit a podpořit se, i když jim něco nejde, a jak jim nechybí nadšení a vytrvalost. Jen ta pravidla se pro některé ukázala jako tvrdý oříšek, ale pevně věřím, že nebude těžké ho pod vlnitým a důsledným vedením třídních učitelů brzy rozlousknout.

Adaptáček očima žáků: „Aktivity byly dobré, ale ubytování, měli by tam nainstalovat topení (byli jsme na srubech) jídlo bylo docela dobré. Myslím, že to bylo dobré.“ (Lucka Šplíchalová, 6.B) „Adaptační pobyt jsem si užila. Jídlo mi chutnalo, ubytování se mi líbilo. Výlet na Pilku i přes nehezké počasí byl fajn. Ve wellness jsem se vyblbli. Hry byly suprové. Nejvíce mě oslovila hra „Injekční stříkačka“. Petanque i přefukování míčků z jednoho kelímku do druhého byly taky super.“ (Kristýna Vyňuchalová, 6.A) „Mně se hodně líbil brannball a nic bych nezlepšovala.“ (Marie Oprchalská, 6.A) „Aktivity mě bavily, ubytování bylo dobré a jídlo mi chutnalo. Bylo to super!“ (žák 6.B, který si nepřál uvést jméno) „Bylo to skvělé a chatky byly útulné, ale ze začátku tam byla hrozná zima, ale potom už to bylo super a vařili tam suprově.“ (žák 6.C, který si nepřál uvést jméno) Foto Tomáš Zářecký, Dominika Pospíšilová

Banda Tučňáků v Horním Bradle

Napsal Petr Minařík

Foto Dominika Pospíšilová a Tomáš Zářecký

Jak jistě víte, současné šesté ročníky mezi sebou soupeří v tzv. Studáneckém školním poháru. Každá třída si vybrala svého maskota ze zvířecí říše. Naše třída 6.A se hrdě přihlásila k černobílým roztomile neohrabaným ptákům z jižního pólu – k tučňákům. S naším maskotem jsme se ve třídě sžili velmi rychle a já jsem proto na adaptačním kurzu mohl místo neosobního volání: „Haló, 6.A, všichni ke mně,“ volat „tučňáci ke mně!“ a fungovalo to opravdu dobře. Ve svém ohlédnutí za

adaptačním kurzem budu proto své milé žáky z 6.A familiárně označovat jako své tučňáky (ačkoli, převážná část třídy jsou dívky, tak možná tučňáci a tučňáčice J). Snad na vás bude toto oslovení působit stejně sympaticky.

Nutno zmínit, že jsem se vypravoval na svůj první školní výlet a zároveň se jedná o moji první třídu. Přestože jsem se těšil, měl jsem zároveň obavy. Bude se třídě výlet líbit? Bude program dostatečně zábavný? Bude třída

spolupracovat? Co když bude celé dny přšet? Obavy byly naštěstí zbytečné, a to hlavně díky výborné partě, kterou 6.A je. Moji tučňáci se ukázali jako třída, která je na sebe zvyklá, a hlavně je soudržná. Nepozoroval jsem mezi žáky žádnou nevraživost, hrubost, ale naopak vzájemný respekt a podporu. A toho si velmi cením. Není to samozřejmost, takže si toho, tučňáci, važte a tyto hodnoty udržte. Jedině tak si zachováte partu třeba i na celý život. Nicméně, pojdme se ohlédnout za kurzem pěkně krůček po krůčku.

Když jsme se ráno sešli a otestovali (doufám, že až budete článek číst za 20 let, bude se jednat už o vzpomínku, nad kterou se pousmějeme), vyrazili jsme k autobusu. Zda nastala záhada, kterou dodnes nikdo nedokáže objasnit. Před školou se objevil kufr s cedulkou Lukáš Balada. Když jsme mu před autobusem říkali, že asi něco zapomněl, ukázal nám svoji cestovní tašku, rovněž s cedulkou Lukáš Balada. Ani maminka Lukáše netušila, o jaký kufr se jedná, protože se do žádného kufru nebalili. Nikdo žádný kufr nepostrádal, takže jsme koukali jako blázni na kufr, který se prostě objevil a nikomu nepatřil. Pokud někdo dokáže tento úkaz vysvětlit, nechť kontaktuje naši redakci. Přijel pro nás krásný autobus a fanoušci pardubického hokeje se mohli tetelit blahem, neboť jsme jeli autobusem Dynamo Pardubice. Když jsme přijeli do Bradla, přivítalo nás pravděpodobně

nejnepříjemnější počasí, jaké mohlo v září být. Mrholilo, bylo chladno, tráva na hřištích mokrá. Ideální podmínky na hry, kterých jsme měli v zásobě spoustu. Naše třída měla k dispozici budovu, která svojí kapacitou akorát vyšla na náš počet, takže jsme ji měli jen pro sebe. Pokoje jsme měli hezké, topení hrálo, což byla pěkná náplast na tak osklivé

počasí. Vzhledem k tomu, že předpověď na další den byla velmi příznivá, rozhodli jsme posunout herní den a vyrazili jsme společně s 6.B na pěší výlet s nadějí, že nás déšť nechytne uprostřed lesů. Zhruba po půl hodině chůze začala lesní cesta vypadat, jako kdyby se

na ní vyboural kamion plný Nutely. Všichni jsme se brodili nekonečným „bahýnkem“ a naše chůze opravdu připomínala pohyby tučňáků. Někteří z nás nezvládli cestu bez úhony a s efektním smykem do Nutely namočili celé ruce, jak můžeme vidět na fotografii. Přesto však nikomu nechyběla dobrá nálada. Už tímto se tučňáci ukázali jako dobrá parta do nepohody. Déšť nás nakonec přece jen dohnal. Měli jsme však neuvěřitelné štěstí, neboť jsme zrovna dorazili ke stavení, kde jsme našli úkryt před dlouhým a vydatným slejvákem. Dorazili jsme chvíli před večerí. Dal jsem tučňákům za odměnu chvíli volné zábavy, kterou si vždy náramně užili. Po večeri nás čekalo wellnes. No není to naprosto ideální zábava po dlouhé túře, a navíc při takovém počasí? Jasně, někdo by mohl namítnout, že horký bazének by správně tučňákovi asi nevyhovoval, ale my jsme tučňáci z nejlepšího kraje, takže se ohřejeme

rádi. Wellnes je zde perfektní! Dvě velké vířivky a bazének s malou stěnou na lezení. Ideální!

Když jsem večer obcházel pokoje, čekal jsem, že všichni budou spát jako mimina. Inu, spletl jsem se. Unavit bandu tučňáků až tak snadné není.

Do druhého dne nás přivítalo sluníčko a den vypadal hned o rána jako stvořený pro hry a soutěže. Po skvělé snídani jsme odstartovali boj Studáneckého poháru. Moji tučňáci bojovali, a přestože to nestačilo na první místo, jejich soutěžní duch mne velmi nadchl. Odpoledne jsme strávili převážně na fotbalovém hřišti. Bylo krásné užívat si poslední závan léta a po měkké travičce běhat bez bot. Celé odpoledne jsme hráli zjednodušenou formu baseballu tzv. brännball. Hru jsem měl už vyzkoušenou z příměstských táborů, takže jsem nepochyboval o tom, že nadchne všechny a po chvíli půjdeme měnit z pocené trička. Hra nadchla i pana učitele Záreckého, a to natolik, že se zapojil do finálního souboje mezi tučňáky a pumami ze 6.B. Moji tučňáci se perfektně drželi strategie, kterou jsem jim kladl na srdce, a povedlo se nám proto porazit

pumy a vrátit jim tak porážku z ranních disciplín. A to proti nám stála banda hladových pum s mnoha dobrými pálkaři. Tučňáci prostě válí!

Druhý den jsme zakončili bowlingem, diskotékou a táborákem. Diskotéka se natolik povedla a výběr songů byl tak vytříbený, že jsme přilákali i středoškoláky,

kterí si přišli „trsnout“ s námi. Takhle válí šestáci ze Studánky. Tento večer už tučňáci do postelí padali mnohem dobrovolněji, neboť jsme celý den jeli na plný pecky! Poslední den opět mrholilo a nám proto nemuselo být líto, že odjždíme.

Co říci k mé třídě závěrem? Tučňáci a tučňáctví, udělali jste mi velikou radost. Spolupráce s vámi byla opravdu skvělá. Obzvlášť jsem moc rád za to, že držíte spolu, jste k sobě slušní a zároveň je s vámi sranda. Pojďme si toto třídní klima udržet, protože jestli se nám to povede, stane se z nás nerozlučná parta! Jste třída, se kterou se skvěle spolupracuje a já mohu s čistým svědomím říct, že se budu s radostí pouštět do dalších akcí a výletů.

Tučňáci pojali focení velmi zodpovědně. Foto Tomáš Zárecký

„Tady je v noci tma a ráno slyšíte zpěv ptáků“

Rozhovor s Monikou Fantovou vedl Tomáš Zářecký
Foto Dominika Pospíšilová a Tomáš Zářecký

Čím Tě Tvoje třída na adaptáku překvapila nejvíc? Bylo tam něco, co Ti prostě utkvělo v paměti, že to byl úplně takový pocit „wow, jste úžasní“?

„Už když jsme se o takových momentech bavili po adaptačním pobytu se třídou, shodli jsme se, že to byl moment, kdy jsme jako třída hrála bowling. Děti si pomáhaly, fandily, najednou nikdo neřešil, že s tímhle úplně nekomaradí, a to byl pro mě hezký moment.“

Tvoje třída se pustila i do „kanadské noci“ plné žertíků. Prozradíš, co vše se během ní odehrálo, a jestli nějaké žerty mířily i na Tebe?

„Tak měli jsme tam nějaké vzkazy na oknech, pastu na klíce, omotané zábradlí toaletním papírem. Pro mě si kluci přichystali žertík v podobě mé oblíbené Fanty, původně ji chtěli rozhrkat a otevřít a dát do chatky, ale to jsem nedovolila, takže nakonec mi zůstala na terase plechovka Fanty se vzkazem, že je to jen žertík :D to bylo takové milé od nich.“

Horní Bradlo jsi jako destinaci pro náš adaptační kurz vybrala Ty a byla to skvělá volba, to řekněme hned na začátek. Ne každý ale asi ví, že z těchto míst pocházíš. Co bys nám prozradila o zdejším kraji, o jeho kouzlu?

„Býval to můj domov, kam se dnes ráda vracím do přírody a klidu, kde v noci je tma a ráno slyšíte zpěv ptáků. Spousta lidí jezdí k Nasavrčům a dál do Železných hor na běžky, kola anebo se jen tak projít. Jsou tam vlastně jen obyčejné kopce, pole, louky a smrkové lesy, ale pro mě je to jedna velká emoce, kterou nedokáži popsat slovy.“

Tři dívky z Tvé třídy si připravily i skvělý závod na závěr kurzu pro nás pedagogy. Ty jsi skončila na druhém místě. Jak bys závod jako takový zhodnotila?

„Byl promyšlený a rafinovaný. Po točení 15x kolem dokola potom najít v trávě klíček a odemknout zámeček, to byla výzva! My učitelé jsme si uvědomili, co kolikrát děti musí absolvovat, do čeho je nutíme. :D Byla to zábava, moc holkám všichni učitelé děkujeme!“

Tvoje třída soutěží ve školního poháru jako Krokodýli 6.C. Proč se Vaším symbolem stal právě krokodýl?

„U hlasování zvířete jsem nebyla, mám za to, že se na tom třída prostě shodla. Víím, že ještě druhý návrh byl slimáček :D“

„Čágo bélo, šilenci! Tady 6.B!“

Na adapták jsem se těšil hned, když jsem se dozvěděl, že dostanu novou třídu. Co si budeme povídat, jedna z mála možností, jak beztravně vypadnout od vlastní šílené rodiny. No to jsem ještě netušil, s kým se na další čtyři roky svážou mé kroky, a že sice dva blázny nechám doma, ale místo nich vezmu dvacet sedm jiných. A to mi ještě má milovaná žena dala nůž na krk: „Koukej nás už taky někam vyvézt! Buď jedeme všichni, nebo nikdo! Doma budeš.“ Marně jsem ji vysvětloval, že nejedu na výlet, že to nebude žádná pohoda, klídek, tabáček, ale znáte to... učitelé mají samé volno, adapták je vlastně taková placená dovolená... Tak jsem se ocitl v překerní

situaci. Hádám, že kdybych s tím přišel za vedením školy, asi bych slyšel něco jako: „Pokud si ten adapták neprosadíš, seš u mě mrtvej učitel.“ Na druhou stranu jsem ale ani nechtěl být doma mrtvej manžel, že jo... Naštěstí zasáhla šťastná náhoda, syn onemocněl. Přitáhl ze školky nějaké svinstvo, kterým velice rychle nakazil zbytek rodiny, čímž sice vyřešil jeden problém, ale další (jak už tak mívá ve zvyku) zase vytvořil, protože jsem to samozřejmě chytil taky. Adapták sice trval jen dva a půl dne a tyhle řádky píšu týden po jeho konci, přesto si připadám jako mnich Anselm z Ecova Jména růže, když na konci života sepisoval

pohnuté události z jednoho opatství... Stalo se tam toho tolik... tolik jen těžko vysvětlitelných věcí... tolik děsivých věcí... Mnohé z nich mi připadají už jen jako vzdálený sen. A přesto se přihodily.

Vybauji si odjezd od školy, kde se všichni, kdovíproč, pomalovali k nepoznání. A pak příjezd na Bradlo. Poprchávalo, sruby ještě nebyly připravené. Mým dětem to ale nijak nevadilo. Když neměly klíčky a nemohly dveřmi, tak prostě vlezly dovnitř oknem. A kdo nelezl hned první den, tak lezl ve dnech dalších. Nakonec jsem byl asi jediný, kdo po celou dobu pobytu zachovával věrnost dveřím. Jsem holt příliš staromódní.

Hned ve středu odpoledne jsme vyrazili společně s Áčkem na menší procházku lesem, mohlo to dělat kolem osmi kilometrů. Cesta byla neuvěřitelně rozbahněná, střídaly se lesy a vykácené holiny, prudké stoupání i klesání. Nestále každému připomínám, ať dává pozor, ať se nesmekne. Samozřejmě čekám, kdy se natáhnu jako první já, jak jinak. Kupodivu se to nestane. Pak ale náhle zvednu hlavu od všudypřítomného bahna a spatřím, jak se vpředu trhá malá skupinka, za kterou se ale rychle vytváří skupinka pronásledovatelů. Jako když na Tour de France nastoupí ti nejlepší spurteři, ale peloton je nehodlá pustit do úniku zadarmo. Za chvíli neběží pár jedinců, ale deset, patnáct,

snad dvacet dětí! Jasně, že všichni ode mě, Áčko si vzorně vykračuje v blátě. S nevěřícím pohledem sleduju, jak mi pod zákrytem stromů mizí většina třídy a mísí se ve mně rozličné pocity.

Za prvé, je skvělé, že jsou sportovní, že to nebudou žádní lenoši. Jupí! Za druhé, jestli se někomu něco stane, bude to prūs... a já s tím nic nenadělám. Ale tak nějak už začínám tušit, že tahle banda bude odolnější než Terminátor. Za třetí – ty vo... ty už nikdo nechytí! Ale uklidňuju se vědomím, že netuší, kam míříme, tím pádem na další odbočce počkají. Musí počkat! Jak už ale asi tušíte, tahle slepá víra mi vydržela pouze do okamžiku, než jsem se zbytkem pomalých dorazil na první rozcestí. Nečekal tam vůbec nikdo...

Ten den se toho událo ještě hodně. Když jsem večer obcházel sruby, bedlivě jsem se ujistil, že jsou všichni na svých místech a okna zavřená. Jako by to k něčemu bylo, protože za minutu... Ne, tak daleko jsem raději nepřemýšlel. Alespoň jsem ustál tlak, aby byly smíšené sruby. Že prý by byla větší sranda. No už i při téhle nudě ještě o půlnoci někteří drze

Áčka. Hra mě nadchla natolik, že jsem se aktivně zapojil jako chytač, když jsme hráli proti Áčku v poli. Mé

svítily, a i ve tři hodiny ráno se našli tací, co odmítali spát. Nepřekvapí pak, že na ranním nástupu vzorně čekal pedagogický sbor a... a nikdo dál. Ono vůbec to občas vypadalo, že se pohybujeme v různých časoprostorech, jiných dimenzích a paralelních vesmírech. No dobrá, ne občas, ale povětšinu času. Vždycky jsme se ale nakonec nějak našli.

Druhý den jsme věnovali dopoledne sportovně-dovednostním disciplínám ze školního poháru, kde klobouk dolů, Běčko vyhrálo tři disciplíny z pěti, což mě sakra těšilo. Jen ta organizace zase. Dokonale jsme ovládli postřehový závod od paní psychologky, ale dvacet minut nám trvalo, než jsme se rozdělili do soutěžních trojic... Odpoledne nejen mě nadchla zjednodušená verze baseballu, tzv brännball, který nás naučil Petr Minařík, toho času šťastný třídní učitel

výkony zřejmě ale mé svěřence příliš nenadchly, protože když jsme se dostali na pátku, já se na ni nedostal ani jednou... Tak nějak na mě nevyšla řada.

Co napsat k wellness? Když jsme šli první den, nečekal jsem, že to bude relax, ale přece jen jsem doufal, že to bude ta klidnější hodinka z těch všech divokých. Nebyla. Ty krásno, to byl fofr. Nesmíš! Nedělej to! Nechod tam! Neběhej! Neskákej! Neplivej! Když jsme šli druhý den, nečekal jsem raději už vůbec nic. Hlavně jsem tedy nečekal, že se to obejde bez úrazu. Ale štěstí tentokrát stálo při nás. Stejně jako večer, když bowlingová koule spadla „pouze“ na nohu, a to jenom jednomu nebožákovi. A zatímco se hrál bowling, ve vedlejší místnosti se rozjela na plné obrátky – no asi bych měl napsat diskotéka, jenže když se řekne diskotéka, tak se mi vybaví akorát Discopříběh a

Michal David, a to pěkně prosím né... Takhle ta mega pařba u nás rozhodně nevypadala! Tady frčel George Ezra, One Republic, Pharrell Williams, Bella Ciao z La Casa de Papel a hromada dalších pecek. Playlist sestavovaný dětmi přilákal dokonce i tři středoškolačky, které se s chutí přidaly k té nejlepší party-třídě a po celou dobu (neuvěřitelné tři hodiny!) zjevně nikomu nechyběly.

předtím, než vůbec dorazím s foťákem, holky sedí jedna vedle druhé, ruce v klíně, chlapci drží za nimi dokonalou řadu, nejméně neukázněný je pan učitel... Céčko se po počátečním usměrnění také nechá vyfotit, na snímku jsou všichni, snad je každý i vidět, a dokonce se i kouká do objektivu, nějaké vtipné grimasy přidáme, vše je ok. A Běčko? Série dvaceti snímků, na kterých se snažím všechny

Večer u ohně padaly žádosti o přeskupení srubů, srážení postelí k sobě a kdoví čeho ještě. Matně si vzpomínám, že jsem souhlasil... Ten den byl tak dlouhý...

Když jsme se před odjezdem fotili, dokonale to odrazilo mentalitu všech tříd. Áčko čeká vzorně vyrovnané dávno

v jeden čas shromáždit na jednom místě... s rozporuplnými výsledky. Společné focení v Běčku? Mission Impossible!

Možná to teď vypadá, že to byl pekelný adapták, ale už v pátek odpoledne na mě začal doléhat jakýsi stesk. Takový ten pocit, že vám něco strašně důležitého chybí. V sobotu jsem se přistihl, že se dokonce snad i nudím, navzdory tomu, že mé vlastní děti se opět s vervou pustily do ničení zbytků mého života a snů. Jenže co to jsou dva blázni oproti šestadvaceti! A tak jsem si pozvolna uvědomil, že tu třídu bláznů začínám mít rád – ne navzdory výše napsanému, ale právě proto. Protože s nimi byla legrace..., protože se do toho uměli about..., protože měli odvahu..., protože si dokázali poradit..., protože to nebyli žádní lenoši z cukru..., protože byli šikovní..., protože všechno přežili..., protože si na nic nehráli a všichni přiznali, že lezli oknem a že nefungovala žádná pravidla, protože...

Pumy sežraly Tučňáky a Krokodýly a jdou do čela Studáneckého školního poháru!

Na adaptačním kurzu pokračovalo klání Tučňáků, Pum a Krokodýlů v rámci Studáneckého školního poháru. Po prvních dvou disciplínách, které proběhly ve škole, se o první příčku dělili Pumy a Krokodýlové, kteří ukořistili shodně po jednom vítězství i bonusovém bodu. Na společném adaptačním kurzu nás však čekalo hned šest dalších disciplín, takže bylo jasné, že ve hře je spousta bodů a na konci září nezůstane kámen na kameni v průběžné tabulce. Půjde někdo do trháku? Nebo si budou jednotlivé týmy těsně dýchat na záda? Jak zafunguje týmová chemie a podpora v cizím prostředí a v netradičních disciplínách? Ať se jdou Bradavice zahrabat se svým Ohnivým pohárem, tohle je teprve prestiž a výzva!

Ve čtvrtek dopoledne proběhl čtyřboj, v němž se soutěžilo v následujících disciplínách: pétanque, skládání tangramu, balancování na hranolu a foukání ping-pongových míčků v kelímcích naplněných vodou. Takže upřímně všechno, v čem bych si ani neškrtil, kdybych měl svůj tým posílat já. Naštěstí to ale nebylo nutné. Aby se každý aktivně zapojil, rozdělili se Tučňáci, Pumy a Krokodýli ještě do čtyř mini-týmů, přičemž za dopoledne musel každý tým absolvovat všechna stanoviště a celkové výsledky se tvořily jako suma všech výsledků. Trochu zrada, co...? Nemohli jste postavit tým logiků na tangram, malých jogínů na balanc či přesných vrhačů na pétanque, protože byste sice opanovali jeden minisouboj, ale další mohli ošklivě prohrát. Chtělo to taktiku, promyšlenost, odhodlání a samozřejmě i ono nezbytné štěstíčko.

Průběžné pořadí Studáneckého školního poháru

1. místo: Pumy, 20 bodů
2. místo: Tučňáci: 16 bodů
3. místo: Krokodýli: 14 bodů

Ve čtyřboji Tučňáci vybalancovali jedno první místo, další první místo si nenechali vyfouknout Krokodýli, a rovnou dvě prvenství si připsaly Pumy, a to za pétanque a skládání tangramu. Ten byl ale velmi napínavý a s Krokodýly nakonec musely Pumy svést rozstřel, který překloupily ve svůj prospěch. Vůbec tangram se ukázal jako pěkný oříšek, protože z původního záměru hrát na tři vítězství jsme se museli spokojit s hrou na jediný správně složený obrázek. Nicméně se každému týmu stejně podařilo složit přesně o jeden obrázek navíc než mně, když jsem to tajně zkusil za dlouhých nocí, kdy nebylo co dělat, protože mě Pumy ulehly ke spánku s prvními náznaky soumraku...

Velké díky patří paní školní psycholožce Zuzce Vírtové, která kromě mnoha atraktivních, vtipných a stmelovacích aktivit (a kromě toho, že byla svou odborností k dispozici i některým členům pedagogického doprovodu, kteří to potřebovali), připravila s paní učitelkou Petrou Smotlachovou i postřehový orientační závod, v němž startovaly všechny třídy rozdělené do trojic jen v krátkých časových odstupech, takže klobouk dolů, že tenhle organizačně nesmírně náročný úkol

včetně kompletace časů a výsledků zvládly bez sebemenšího zaváhání. Holt Studánka... Myslím, že organizátoři letošního Tour de France by se od nich mohli mnohému přiučit. Každopádně nejdůležitější informace na závěr, tři body do Studáneckého školního poháru ukořistily Pumy!

Poslední disciplínu jsme bohužel kvůli nepřízní počasí museli ukončit předčasně (v polovině), ale protože v ní soutěžily všechny třídy rovným dílem, lze její výsledky rovněž započítat. Jednalo se o populární zhášení svíček injekčními stříkačkami. To je aktivita, která nikdy nezklame, určitě ji lze doporučit třeba i na spaní ve škole a tak... Vzhledem k jisté neukázněnosti těch, kteří momentálně vládnou stříkačkou, je pak přece jenom krapet lepší pustit se do této aktivity na jaře než na podzim, ale co už. Hlavně, že to vzbudilo pořádné emoce a jako příjemný bonus pro mě Pumy braly zase tři body! Možná to může někomu připadat podezřelé, že v soutěžích, které jsem organizoval já, nejvíce bodů posbírala má třída, ale... Tak určitě je to samozřejmě náhoda, jen jsme tomu štěstíčku šli prostě víc naproti, nikdy jsme ty soutěže netrénovali předem, v tom baru jsme nebyli a ta částka taky nesouhlasí!

Někdy fotky vydají za tisíce slov...

Na viděnou na jaře 2022 na Pecce
